

Oláh András

szimultán

Marie-Cécile le Luecnek

*az igeidőkkel a szereposztás is változott
megnyúlt a csönd kifehéřült a lélek
megkoptak a jelentések és elkoptunk mi is
de az a kép még ma is mosolyt
fakaszt... látom Marie-t
a fiatal francia segédtanárt...
gyanakvón mustrál:
„ugye nem mondd komolyan
hogy a tűzoltószertár
a legfontosabb magyar szó...”
rezzenéstelen arccal magyarázom
hogy nekünk ez a fogalom
a hátszágunk... biztonságot ad
mert mi folyton izzunk forrongunk szikrát vetünk
s hogy itt a Kárpátok alatt még a hamu alatt is...
kétkeďve ingatja fejét
cselvetést huncutságot ugratást gyanít mindaddig
míg az ópusztaszeri emlékpark egyik épületének
homlokzatán föl nem villan a felirat:
TŰZOLTÓSZERTÁR*

*hitetlenkedő döbbenettel
tárja megadásra karjait*

*ám a nyugtalanság erősebb
s a történet még korántsem kerek
lázban ég tisztázni akar
megérteni e fura rajzolatú világot
– megkér jegyezzem le a tíz
legfontosabbnak vélt magyar szót*

*ő is leírja franciául s vessük össze
találunk-e közös pontokat*

*szeretet... szerelem... barátság...
remény... édesanya... szív... csók...
ezeket mindketten feljegyeztük
„az alapok azonosak” – konstataálta elégedetten
de hiányolta a listámról Istent*

*„Isten nem listázható – érveltem –
ott rejlik mindenben
és mindenek fölött”*

*nyomban fordított a kérdésen:
akkor a békét miért nem emeltem be
a tíz legfontosabb közé*

*„ott van az is” – erősködtem
és mutattam a tizedik szót
„Trianon” – ezt firkantottam a lapra*

a kör bezárult

*érthetetlen vöröstérképes graffitiket
bámultunk... onnantól lábujjhegyen járt a csönd
megfeneklett a mosoly és egyetlen rejtekajtónak
a sorstalanság bizonyult*

*persze könnyű diagnózist felállítani
békétlennek nevezni az emlékezőt
pedig már rég nem két gyerek civódik
a homokozóban egy játékvödör fölött
s olykor bizony eljár a kéz
repül a kavics robban a szélvédő
pattan az üveg
de Isten búvóhelyét azóta sem
tudjuk felderíteni*